

El secret de les ones

La redacció del Suplement dominical del diari de més tirada del país va pensar que, de cara a captar lectors joves, podria ser una bona idea fer un reportatge que comparés les prestacions que oferien les novetats presentades al Barcelona Mobile Congress, que tindria lloc del 27 de febrer a l'1 de març de 2012 .

La intenció era estudiar les característiques tècniques més engrescadores: resolució de pantalla, número de nuclis, apps...i fer-ne una comparativa a l'estil de les revistes del motor quan avaluen diferents models de cotxe.

Si, a més, s'aconseguia que algunes empreses cedissin un dels seus models de manera promocional, es podrien escriure alguns articles del tipus "*Com el nou β -phone ha canviat el meu dia a dia*" o bé "*Connectats sempre amb el darrer Dokia*".

Per tant, acreditaren dos periodistes, en Marià Rubio i en Santiago Hortal, els quals es posaren en contacte amb una sèrie d'empreses presents al Congrés. Els proposaren que un dels seus tècnics els atengués per explicar-los detalladament les novetats que presentaven, i els preguntaren si estarien disposats a cedir un dels innovadors models per provar-lo i poder escriure un article més a fons. La majoria dels fabricants van avenir-se a concertar una cita amb els periodistes, i alguns van dir que cedirien en proves un dels seus aparells.

Com que les empreses interessades van ser moltes, en Marià i en Santiago es van repartir els temes a què es dedicarien cadascun d'ells. El primer es va quedar amb els mòbils i el segon, amb les tauletes.

El mateix matí de la inauguració del Congrés van començar a tenir entrevistes i a rebre prototips. Una de les companyies que presentava novetats en el món dels mòbils era catalana i procedia de la Incubadora d'Empreses Glòries: ofería un model amb una connexió molt fiable i segura a Internet, a prova de qualsevol spam, i incorporava una nova línia de jocs, exclusivament per a noies.

Aquell telèfon va ser un dels tres que va rebre en Marià el primer dia del Congrés. Li van donar totalment configurat i a punt per fer ús de totes les prestacions, encara que en Marià va pensar que, a un joc que consistia en provar robeta i pintallavis a una mena d'avatar, hi jugaria ben poc.

A la tarda, una mica cansat de tanta tecnologia, va sortir del recinte de la Fira i va decidir fer un tomb abans d'asseure's i començar a provar els diferents aparells que li omplien les butxaques. Llavors, va rebre un SMS al mòbil que li havia cedit l'empresa catalana BarnaPhone.

—Un missatge de benvinguda— va pensar.

El que va aparèixer a la pantalla del mòbil, d'increïble resolució, el va sorprendre.

—Estic atrapada a Montjuïc, no en puc sortir.

Es va quedar parat. Aquell era un número totalment nou que no havia donat a ningú. Algú s'havia d'haver confós i li enviava aquell missatge per error. Ara que, quedar-se atrapada a Montjuïc, què podia voler dir?

Va mirar qui li enviava l'SMS, de quin telèfon provenia, i allò va ser encara més sorprenent. Entrava a veure els detalls de l'enviament i no en sortia cap: ni l'hora, ni el número des d'on s'enviava el missatge, ni res de res... no podia ser.

—És un aparell nou que no conec bé, me l'hauré de mirar amb calma—, es va dir.

Llavors va enviar un SMS al Santiago preguntant-li com li havia anant el dia i, al cap de ben poc, va rebre'n la resposta. I va poder veure fàcilment des de quin número li arribava i a quina hora s'havia enviat.

—Estrany—, es repetí.

—Estic atrapada. De veritat—. Això va arribar en el següent SMS. I impossible d'esbrinar-ne els detalls.

—Qui ets? — Va teclejar, amoïnat.

—Em dic Raquel— va rebre immediatament per resposta.

De Raquel només en coneixia una, la seva cosina. Agregada al Facebook i al Twitter, però amb molt poca relació personal. I era impossible que hagués aconseguit aquell número enlloc.

—D'on has tret el número? — va enviar a les ones.

—Aquest mòbil l'he dissenyat jo— va arribar-li al moment.

Definitivament, no era la seva cosina. Ella treballava en una agència de viatges.

—Reflexionem— es va dir. Allò no tenia ni cap ni peus. On es podia haver quedat atrapada la noia enmig d'una fira amb milers de persones arreu? En un ascensor? I l'havia de trucar a ell, amb una trucada que no deixava rastre? I això que aquell mòbil pretenia ser el més segur del mercat contra tot tipus d'spam.

—Estic atrapada a Montjuïc— nou SMS.

—A la Fira de Montjuïc? —, incrèdul.

—A la muntanya. En Xavier m'hi va deixar.

Demencial. Atrapada a la muntanya de Montjuïc. Ni que fos l'Everest! Inexplicablement, es va començar a sentir malament, se li va regirar l'estómac, va notar un calfred i es va trobar entresuat i ple d'angoixa. Va decidir apagar el mòbil i marxar a casa.

Aquell vespre, ja més tranquil, va fer proves i va jugar amb els altres dos models que havia rebut. Dos autèntics prodigis, amb unes resolucions de pantalla espectaculars i uns jocs que competien amb els de la PlayStation. Fins i tot amb vídeos per a adults Free X, i un d'ells, submergible.

L'endemà va tornar al Congrés, va fer més entrevistes, va veure més demostracions de petites meravelles i va dinar amb el Santiago, que estava al·lucinat amb una nova tauleta amb funció doble tauleta-mòbil i una resolució i brillantor impensables. Però no va tornar a engegar el mòbil de BarnaPhone

fins a mitja tarda, en sortir del recinte. Suposava que no rebria més missatges inquietants.

El primer SMS va tardar poc més de deu minuts.

—Etic atrapada a Montjuïc—. I no hi havia manera de saber si el text s'havia enviat el dia abans o s'acabava de redactar.

—Explica-ho, si us plau—, va arribar al cap de poc.

—Com m'estàs enviant aquests missatges? — va teclejar en Marià.

—Les ones de ràdio no tenen secrets per a mi. El teu mòbil tampoc. El vaig dissenyar jo.

Que poc sentit tenia tot allò! Aquella noia no devia estar centrada del tot. A vegades, la gent que estudia tant, acaba malament.

Pocs minuts més tard, va sentir l'avís d'un nou missatge.

—El Xavier em tenia enveja. Em va fer creure que jo li agradava i em va convidar a una exposició a Montjuïc. Va dir de fer un tomb abans d'entrar. De seguida es va fer fosc. El Xavier em va deixar atrapada a Montjuïc.

—Quin Xavier?— més que res, per preguntar alguna cosa. Els periodistes se suposa que sempre han d'estar preguntant.

—El Xavier Puigsarroca.

Li va venir com un flash. Aquell nom l'havia sentit feia poc. No podia dir on, si a la redacció, si al Congrés, si fent el reportatge de la setmana anterior. En aquells darrers dies n'havia conegut tanta de gent! Però a aquest Xavier Puigsarroca no l'havia conegut, n'estava segur; l'havia sentit anomenar i prou. No sabia on, però tenia bona memòria i ho acabaria recordant.

Tot i així, el que deia la noia no tenia sentit. Com es podia deixar algú atrapat a Montjuïc? I durant dos dies, com a mínim.

—Quan t'ha deixat a Montjuïc?

—No ho sé. El temps ja no compta ara.

Atrapada i sense saber des de quan. Cada cop entenia menys coses, i això que havia començat sense entendre res de res.

—Aviso a la policia. Dignes on ets.

—No, no em trobarien. Explica-ho. Explica-ho a la mare, si us plau.

—Bé, ja ho explicaré— va teclejar per treure-se-la de sobre. I va apagar el mòbil tot seguit. Tornava a sentir-se anguixat, se li tornava a regirar l'estómac, li tremolava una mica la mà.

Es va asseure en un bar tranquil prop de casa seva. Va demanar una cervesa i es va concentrar a intentar recordar on havia sentit el nom de Xavier Puigsarroca. Li havia cridat l'atenció perquè el cognom era poc habitual i, tractant-se de telèfons, el més lògic és que l'hagués sentit en algun lloc del Congrés. No li va costar massa esbrinar-ho.

Quan la noia de BarnaPhone li estava fent una demostració del funcionament del mòbil, es va encallar intentant explicar-li com s'eliminava un objecte d'una foto que acabaven de fer. Llavors, hàbilment, el va connectar a un dels nous jocs per a noies i va fer una trucada a algú altre de l'empresa.

—Que has vist el Xavier?.

—El Xavier Puigsarroca, quin vols que sigui. Si el veus, digues-li que vingui cap a l'estand, que tenim molta feina.

Ara recordava que, després de penjar, la noia va tornar per ensenyar-li la resta de jocs, però que a retocar fotos no n'hi va ensenyar. I no era veritat que hi hagués molta feina, era hora de dinar i voltava poca gent. La veritat devia ser que no sabia com anaven algunes de les aplicacions.

Bé, ara encaixava alguna peça. De rivalitats i gelosies en el lloc de treball sempre n'hi han hagut. Però allò de deixar una noia atrapada a Montjuïc continuava sense tenir ni cap ni peus. Va decidir anar-se'n a casa i fer unes

quantas trucades —una mica d'investigació— per veure si aconseguia treure'n l'entrellat.

La tarda del següent dia la va dedicar a obrir l'aparell, a desmuntar-ne totes les peces que va poder i a trinxar-les amb un martell. Després, les va distribuir en diferents contenidors d'una zona de la ciutat que sabia segur que enviava la brossa a incinerar. Aquell mòbil no havia de tornar a funcionar. Mai més.

Tenia a les mans una història, el somni de qualsevol periodista. Però mai no s'atreviria ni a investigar-la ni a publicar-la perquè quan s'escriu una notícia, s'ha d'estar molt segur de poder refiar-se de les fonts.

La investigació no havia estat difícil, fins i tot a l'hemeroteca del diari on treballava havia trobat una part d'allò que buscava.

Raquel Soteras i Andreu, doctora cum laudae per un treball sobre les ones de ràdio, cap d'I+D de l'empresa BarnaPhone, morta a conseqüència d'un accident inexplicable —possiblement suïcidi— , a la muntanya de Montjuïc, el dia 12 de gener de 2011, als 27 anys.